

La țărmul marilor lacuri

Marin Mihalache

La țărmul Marilor Lacuri acolo șezurăm
Și ne-am tânguit aducându-ne aminte de voi
Mare cea neagră și Dunăre învoltburată.
La un mal era orașul temerar al vânturilor
Pe celălalt țărm portul potcoavei de aur
Departe Itaca, tortuos periplul spre casă.

Vântul rupsese zăbalele de foc ale fulgerelor
Și năvălise precum caii sălbatici din prerie
Stârnind refluxuri pe ape și furtuni de nisip
În pâlnia de calcar și calcedonie a fiordului.
Coamele însipmate ale hergheliilor de valuri
Se retrăgeau tulburate la mal să înnopteze.

Din ochiul de chihlimbar al lunii lacrimi
Picurau pe obrajii pali ai dunelor de nisip.
Noi exilații de pe aici neîmpăcați cu soarta
Încărunțați de vremuri înainte de vreme
Mistuiți de focul înstrăinării și însingurării
Al surghiunului și al dorului de cei de-acasă
Căutam în noi o cale de ieșire din labirint.

Sirenele ne amintea căntecul trist al exilului
Si în coclauri cu vântoasele în ceață umedă
Orbecăiam somnambuli răsuciți după volte
De corăbii visând că preapline Marile Lacuri
Se revârsau iar noi miopi rătăceam drumul.
Apoi pe luciul fluid al lagunelor furtuna
A sculptat valuri adânci ca brazdele de plug
În magma cenușie și mocnită a inserării.

Clipind ochiul farului a rămas singur la țărm
Priveghind valurile înșeuate de albi pescăruși.
În grote pluteau lilieci ca pânzele de corăbii
Fluturând pe catargele avariate de naufragiu.
Păianjenii bâjbâiau prin văgăunile beznei
Iar veșnicia amurgea. Prin crugul încercănat
Și posomorât al cerului se strecuau viziuni.

Râurile de la gurile lacurilor coborau încet
Împleticindu-se ca bete pe brațele valurilor
Ca fecioarele despletite abia trezite din somn.
Se întorceau din lungi călătorii subpământene

POEZII ONLINE

Prin luminişul zariştii fără hotare ale savanei.
Şi se auzeau ecouri disperate din genuni
Lovind în coastele de piatră ale malurilor.
Şi sepiile şi gândălacii molcomi tresăreau
Din somn visând că se întorc printre limanuri
Pe frânghiile râurilor, prin toropitele savane
Şi colinele de cupru ale porumbiștilor indiene
Prin colnicele aurite de dincolo de prundişuri
Pe şeile săltăreţe ale tumultosului fluviu
Până în lagunele năpuşitoare ale golfului.

Tărmul ardea ca un rug mistuit de flăcări
Lacrimi de lumină topită picurau din cer.
La mal bătrânul pescar înnoda năvoadele
Umede ale zorilor din razele calde de soare
Şi din spuma valurilor prăvălite pe nisipuri.
Vâsleam apoi pe lotci vechi părăsite la mal
De răposaţii pribegi demult plecaţi dintre noi.

Tu mai rămâi Ulise mai zăboveşte un timp
La acest tărm primitor la care ai dejugat
Şi potriveşte-ţi cu grijă ceasornicul inimii
După bătaia rece şi sacadată a valurilor.

Eu am să deznod resemnat frâurile ancorei
Am să ridic încet şi pe nesimţiite pânzele
Şi am să pornesc aval pe o corabie de vise
Spre un port de unde nimeni nu s-a întors.

Am să mă îndepărtez uşor însingurându-mă
În noaptea care îşi trage năvoadele de umbre
Spre celălalt tărâm enigmatic şi nemărginit.